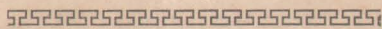

ТІТКА

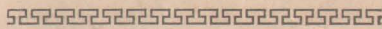
Комедія на 3 дії

Скомпанував артист

ПЕТРО ГУРСЬКИЙ

Ціна 35 центів.

Накладом Української Книгарні
"СІЧОВОГО БАЗАРУ"

SURMA
11 E. 7th St. (near 3rd Ave.) N. Y. 3, N. Y.
(MUSIC, BOOKS AND MONEY)
GRamercy 7-0729
New York, IV, I.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Сергій Сергієвич Лобанов, літ 50,
Ольга Миколаївна, його племенниця,
Віра Василівна, його годованка,
Александр Романович Чаплій, капітан літ 45,
Василь Павлович Чаплій, його племенник,
Анатолій Хведорович Томський,
Семен Александрович Бистров,
Княгиня Серафима Львовна Капучидзе, тітка Том-
ського літ 40.
Марія Іванівна Ольхина, її племенниця,
Карпо, лакей, літ 50.

I. 15

II. 23

III. 28

IV. 30

V. 33

VI. 35

VII. 48

SICHOWY BAZAR

34 East 76th Street

ДІЯ І.

Ява перша.

(Кімната молодого Чаплія, двері по середині, право і ліво. В кутку буфет, в нім стоять пляшки шампанського, пляшка з горілкою, пляшка вина, чарки, шклянки, посуда, по середині стіл, софа і кріселка).

Чаплій: (сидить за столом і пише) Не виходить. Не стає натхнення (кидає пером). Одначе написати любовного листа не так-то легко. Ех! напишу відразу десять листів, а котрий буде найліпший, то і сей пішлю (сідає). Ну! „Шановна Віро Василівна!” — ні, так неможливо, бо виглядає дуже формально (рве листа). „Мила, дорога Вірусю” г-м-м... це вже зівсім не делікатно... за те від серця „Мила, дорога Вірусю!!” дуже добре...

Карпо: (входячи) Вибачте Василь Павлович, чи можу я...?

Чаплій: Ні, не можеш, бо я занятий!

Карпо: Слухаю, но я...

Чаплій: Іди ти під три чорти, мені зараз ніколи (пише), „Мила, дорога Вірусю” (повертається). Чого тобі треба?

Карпо: Я, за вас заплатив за сорочки, то...

Чаплій: Ну і добре! (пише) „Дорога Вірусю...”

Карпо: Вибачайте, але мені треба дістати від вас гроші.

Чаплій: Другим разом. (кричить до Карпа) Забирайся, а то викину.

Карпо: От таке! (йде до дверей).

Чаплій: (сердито) „Дорога Вірусю...”

Карпо: Ви мене кликали?

Чаплій: Та ні! щоб тебе чорти кликали (кидає в

него книжками). І причіпився як рипях. Так і за цілий день не напишу... „Дорога...”

Ява друга.

Томський і Карпо.

Томський: (з правих дверей) Здоров Василю!

Чаплій: Ти знов морочиш мені голову, та я тебе (повертається). А! це ти Толя? (йде йому на зустріч) Ну! що скажеш друже?

Томський: Ти здається зайнятий, я краще піду.

Чаплій: Ні зіставайся. Я пишу одно ділове письмо, а ця стара кочерга наш Карпо, мені не дає спокою, я так розгнівався, так збентежився через него

Томський: Я також чуюсь цегодня, як сам не свій.

Чаплій: А ти чого розгнівався?

Томський: Та бачиш мені тоже треба було написати ділового листа...

Чаплій: Кому?

Томський: Г-м-м Але тобі я можу сказати. Ользі Миколаївні.

Чаплій: Ну! і багато ти вже написав?

Томський: Та я бачиш хотів написати дуже інтересно і почав так: „Мила дорога Ольсю...”

Чаплій: Дуже добре, а далі?

Томський: Та далі бачиш не виходить. Бо я не можу підібрати підходячих слів. Для того я і прийшов до тебе, щоби ти мені поміг. Бо ти в таких справах великий майстер.

Чаплій: Ти так думаєш? Коли так, то я тобі поможу. Зараз напишимо. (пише) Мила дорога Вірсутю...

Томський: Стривай, стривай... та вона називається не Вірсутю, але Ольга.

Чаплій: Вибач, то я помилився. Дорогенька, ми-

ленька Олюсю. Спішусь повідомити вас, що я так у вас закохався — закохався треба підчеркнути, — що зівсім одурів,—одурів тоже підчеркнути—і дуже палко вас полюбив, і ви повинні бути моєю...

Томський: Стривай, так відразу не можна, бо у мене є тітка.

Чаплій: А у кого тих тіток нема?

Томський: Так, то так, тільки у мене не така тітка, як у других. Я її годованець і без її позволення женитись не можу. А сьогодні в ранці я одержав телеграму, що вона о 12-ій годині приїде до мене. Я її вже 18 років не бачив.

Чаплій: Коли так, то поговори з тіткою. Мені щось здається, що твоя тітка старенька та груба.

Томський: Я її зівсім не памятаю. Я був о такий, (показує) коли вона поїхала на Кавказ, і там вийшла замуж за грузинського князя Капучидзе. Два роки тому назад, як той князь помер і оставив її аж два міліони грошей. І я одинокий наслідник.

Чаплій: Дорогий друже, коли так, то дай себе поцілувати і повітати. Дуже радісно мати богату тітку. Слухай, а як її звуть?

Томський: Серафима Львівна Капучидзе.

Чаплій: І ця маленька тітка в кожную хвилину може приїхати?

Томський: А вжеж! Но скажу тобі правду, що сьогоднішнім приїздом, я не задоволений. Бо мені треба було попередно вислати цього листа.

Чаплій: Ех! Толя, Толя!! Я тоже закохався в Віруси, як і ти в Олю Миколаївну.

Томський: Та не вже-ж?

Чаплій: І не питай! О так (показує) І як отсе ти зайшов до мене, то я, якраз писав листа до неї.

Томський: Коли так, то сідай зараз і пиши.

Чаплій: Слухай Толя! Начхаємо ми на листи, а краще покличемо їх до себе на обід в честь твоєї

тітки княгині Капучидзе, а за обідом і признаємось їм до своїх кохань. (кликає) А гов Карпо! ходи сюди... Карпо приготує нам обід, а ми зараз напишемо їм запрошення. Сідай і пиши, те що я скажу... Карпо...

Томський: (сідає) Ну! кажи.

Ява трета.

Входить Карпо.

Карпо: Здається, що кликали?

Чаплій: А вжеж що кликали, де ти там пропадаєш, що ніяк не докличешся. Приведи зараз післанця, але скоро.

Карпо: Слухаю (виходить).

Томський: Ну! „Любезна Ольга Миколаївна — дальше?...

Чаплій: Василь Павлович Чаплій, і я найпокірніше просимо вас, і Віру Василівну прийти до нас цього дня на обід, котрий ми справляємо в честь моєї тітки княгині Капучидзе, котра приїхала цього дня рано з Кавказу. Остаюсь, ваш до послуги, Анатолій Хведорович Томський. Тепер пиши коверту.

Томський: Готово Василю...

Карпо: (входить) Післанець вже є в сінях.

Чаплій: Добре, нехай зараз віднесе цього листа по адресі і чекає відповіді.

Карпо: Слухаю (виходить).

Чаплій: Я дуже радий, що все так гарно вийшло.

Томський: На силу ми діждалися того часу, що зуміємо з ними, як слід поговорити і признатись в своєму коханню.

Чаплій: І це все через твою тітку, бо як би вона не приїхала, то вони нізащо не прийли би до нас. (кликає) К-а-р-п-о!!

Карпо: (входить) Чого вам треба?

Чаплій: Щоб на першу годину був обід на п'ять осіб.

Карпо: Цего ніяк неможливо, бо тепер вже пів до першої.

Чаплій: Знати нічого не знаю, видіти нічого не виджу, але щоб мені точно о годині першій був обід!

Карпо: А вино також треба подавати на стіл?

Чаплій: Ще й питає! Дістань з буфета 6 пляшок шампанського, котрі остались від моїх іменин.

Карпо: Та тут тільки 4 осталось (виймає).

Томський: І цього вистарчить.

Чаплій: Ну! що ти скажеш? Вчора було ще 6 пляшок, а цегодня тільки 4. Певно сам чортів син випив.

Томський: Та всі вони одним ликом шиті. (Карпо накриває стіл).

Чаплій: А тепер поговоримо о ділі. Май на увазі те, як тільки приїде твоя тітка, ти зараз починай показувати свої малюнки, котрі ти впоследне намалював. А я тим часом заведу балачку з моєю Вірусею...

Томський: Я, тобі дуже, дуже вдячний... А Оля, що буде робити? З ким вона останеться. Та і я також хочу з нею на самоті поговорити.

Чаплій: Г-м-м... Шож мені робити? Виходить, що тітка стоїть нам на дорозі...

Томський: Щоби тут придумати?

Чаплій: Прийдеться ще кого небудь попросити, щоб забавляв на час тітку.

Томський: Ну кого?

(Входить Карпо.)

Чаплій: Кого? І то правда кого? Слухай, а як ти думаєш? (показує на Карпа) Вигляд в него дуже поважний, ми його познакомимо з тіткою, і скажемо, що він професор, або...

Томський: Не годиться, бо він все перепутає.

Чаплій: Стривай, стривай, я нагадав собі Сеня Бистрова.

Томський: Дуже добре. Він славний і веселий хлопець, і зуміє розвеселити тітку.

Чаплій: Карпо! побіжи до Семена Александровича і скажи йому, щоби він зараз прийшов до нас.

Карпо: Слухаю (виходить).

Чаплій: Ну! слава тобі Господи все буде гаразд. А ти знаєш Толя, що Сеня також закоханий.

Томський: То добре. Зрозуміє наше положення і буде старатися забавити нашу тітку.

Карпо: (входить) Семен Александрович просили мене сказати вам, що цегодня ніяк у вас бути не можуть. Бо до них зараз поприходять їх знайомі. Та ще просили, щоб їм позичити дві пляшки шампанського. А вони як будуть мати гроші то куплять і звернуть.

Томський: Ну, що тепер робити?

Чаплій: Ходім до него, і приведемо його сюди, а ти Карпо скоро накривай стіл, але увихайся мерщій. Ходім Толя (виходять).

Карпо: (сам) Добре тобі говорити повертайся, та ще й скоро, а спробувавби сам. І все в тих хужників робиться „скоро”. Приходять скоро, маляють скоро. А як, приходиться просити в них грошей, то також скоро втікають. От хотів було цегодня потягнути собі одну пляшку, та й не вдалося. Ех! тяжко жити на світі нашому брату. (виходить).

Ява четверта.

Бистров, Чаплій і Томський.

Бистров: (вліз в вікно) Василю! ти дома? Мені треба з тобою поговорити! (ходить і оглядається) Нема нікого! отце гаразд. Тут повинно зістатись шампанське. Як би це позичати пару пляшок. І

тут нічого нема. Мабуть все видули, ну і публіка... Ага, ось воно. Так вам і треба, не ставте відкрито такий благородний напйток. Кіт на двір а миші на стіл. Нас є чотирох, як раз виходить кожному по пляшці. Правда трохи замало, ну та нічого. Як то кажуть: „На безрибю, і рак риба” (забирає пляшки і йде в двері).

Входять Чаплій і Томський.

Чаплій: Сеня, ти куда втікаеш! Ні брат зіставайся!!

Томський: А ми тепер щойно були в тебе.

Бистров: А я вас шукаю. Ну як я сьогодні виглядаю? Добре, чи зле?

Чаплій: Дуже добре виглядаеш!

Бистров: Ну! то й спасибі. Більше мені нічого не треба. Бувайте здорові. (хоче виходити).

Чаплій: Та куди ти спішишся? Підожди. Ти здається просив Карпа...

Бистров: Егеж! Дві пляшки шампанського.

Томський: Як раз так трапилось, що нічого нема, бо старий Карпо вчера все видув...

Бистров: Шкода, шкода, щож робити, як небудь обійдуся. Пращайте.

Томський: Та підожди (бере пакунки і кладе на стіл).

Чаплій: Сегодня ти повинен з нами пообідати.

Бистров: Дуже радий, дякую, но я не можу. В мене самого цегодня будуть гості.

Томський: Но сегодня приїздить моя тітка, котра з тобою вже давно хоче познакомитися.

Бистров: Тітка? А хто вона така?

Томський: Дуже гарна жінка, вдова, тай до того страшно богата, має аж два міліони грошей.

Чаплій: Як раз для тебе.

Бистров: Кажеш гарна? Ну, если так, то обовязково треба з нею познакомитись. А як її звати?

Чаплій: Грузинська Княгиня Капучидзе.

Бистров: Б-р-р-р... яке противне імя. Ні, я вті-
каю пращайте. (хоче виходити).

Чаплій: (здержуючи його) Ні голубчику ми те-
бе ніяким способом не пустимо. Ти повинен цього-
дня обідати з тіткою.

Бистров: Зі старою, ні спасибі. Я маю привичку
обідати тільки з молоденькими.

Томський: Та в нас цьогодня будуть також і мо-
лоденькі!

Бистров: Та не вжеж? І славні?

Томський: Як ляльки.

Бистров: Це вже друге діло. А кілька штук?

Бистров: Дві!... тоді я все розумію. Для кож-
дого з вас по одні, а мені даєте стару... пращайте,
бо нема часу...

Томський: І який бо ти не добрий. Як би ти, хоч
раз в життю любив, то ти нас зрозумів би і пожалів.

Бистров: Голубчики мої, та я не тільки любив,
но і тепер люблю. Ех! то багато говорити. Слу-
хайте. (сідає) Два роки тому прислав мені батько
грошей, щоб я поїхав за границю. Як то кажуть:
„На людей подивитися і себе показати”. В Монте
Карло познакомився я з одним нашим офіцером,
Ольхіним, котрий жив там зі своєю дочкою без
шматка хліба...

Томський: Виходить, програвся?

Бистров: Так! дуже бідував. Я часто в них бу-
вав, пробував його трохи розвеселити. Грав з ним
в карти в шахи, но він бідний страждав серцем і ско-
ро помер.

Чаплій: Ну! а дочка його, що з нею сталося?

Бистров: Не знаю, після смерти її батька, я її
більше не бачив. Казали, що якась богата її родич-
ка, забрала і повезла її на Кавказ. І з того часу, ні
слуху, ні духу про ню...

Чаплій: От бачиш, тепер ти повинен і нас пожаліти.

Ява пята.

Входить Карпо.

Карпо: Післанець приніс відповідь. (дає листа).

Чаплій: Гура! Зараз прийдуть.

Томський: Ну! голубчику, тепер ми тебе нізащо в світі не пустимо від нас.

Бистров: Панове, але зрозумійте, що в мене нема часу. Бо на другу неділю ми ставимо аматорську виставу, а у мене зараз має бути проба. Я там граю комічну стару паню і хотів до приходу моїх товаришів — артистів примірити жіночу одежу.

Томський: Ні! голубе, роби тут, що хочеш, **но ми тебе не пустимо.**

Чаплій: Слухай бери примірєю тут і ми подивимось на тебе, де є твоя одежа?

Бистров: В моїй кімнаті, в чимодані.

Чаплій: Карпо! принеси з їх кімнати чимодан сюди.

Карпо: Слухаю. (виходить).

Бистров: Чи ви розумієте те, що я тут не можу зіставатись, бо до мене зараз поприходять люди.

Чаплій: Та се нічого, Карпо може їм сказати, що ти заслаб. І який бо ти ей Богу, ми за тобою клопочимось, а ти байдуже (наливає три чарки).

Томський: Це вже зівсім не по товаришськи.

Бистров: Ну! і чорт з вами. Але ви повинні мені за те допомогти знайти мій пропавший предмет серця.

Чаплій: Добре знайдемо, а покищо давайте випемо за здоровле будучої пані Бистрової. Гура, гура! (співають):

Так наливай браво, наливай,
І все до каплі випивай.

Вино, вино, вино, вино,
Нам на радість всім дано. — Гура, гура!

Ява шеста.

Входить Карпо.

Карпо: (з чимоданом) Ось і чимодан.

Бистров: Спасибі Карпо! (до Чаплія) Слухай!
Чи не можеж позичити мені 20 копійок.

Чаплій: Як на зло не маю. (до Томського) Толя!
в тебе є 20 копійок.

Томський: (шукає) Карпо позичте мені 20 по-
пійок.

Карпо: Позвольте. (дає).

Томський: (подає Чаплієви) Візьми 20 к.

Чаплій: Сеня, ти просив 20 к. ось маєш. (дає
Бистрову).

Бистров: (подає Карпу) Карпо ось вам за труд.

Чаплій: (показує на чимодан) Чи можна поди-
витись.

Бистров: Ні, я перш одягнуся, а тоді ви зможете
мною любоватись.

Чаплій: Тільки скоро, бо зараз дівчата поприхо-
дять.

Бистров: Та я, вмить (пішов з валізкою, чути ба-
лачку дівчат).

Чаплій: Чуєш то вони поприходили.

Томський: Господи, щож тут робити, а тітки ще
нема...

Чаплій: Нічого, Карпо відчиняй двері.

Ява сема.

Входять Ольга і Віра.

Чаплій: Просимо, просимо дорогі гості.

Томський: Ми дуже раді і щасливі, що ви додер-

20 к
20 к
20 к
дзвічок →

жали слова і прийшли.

Віра: Ваше запрошення було дуже цікаве.

Оля: Але ми, здається за скоро прийшли?

Томський: Зівсім не скоро, бо тітка вже приїхала, і зараз прийде.

Бистров: Отто... (втікає назад).

Віра: То це ви, тут робити ваші малюнки. (розглядає).

Чаплій: Так, Віро Василівна, тут ми займаємось день, і ніч (ховає зі стола пляшки) робимо ескізи, словом просвіщаємо разом і гортанку, чи то душу.

Томський: Як добре, що ви цегодня поприходили, і ми зможемо наговоритися, бо завтра, здається ви їдете на дачу?

Оля: Так, завтра відїзджаємо. А всеж в городі веселіще. Ще щастя наше, що дядько мій поїхав кудись по ділу, а то ми зівсім до вас не прийшлиб.

Чаплій: (до Віри) Остатній біль... наша балачка в садку... О Віра Василівна, то були блаженні моменти мого життя...

Віра: ...Василь Павлович!

Чаплій: Так, Віра Василівно... Я люблю... мистецтво... і я є її чи то йому вірний і відданий цілою душею.

Оля: (до Томського) Ваша тітка, мабуть дуже мала людина. І хиба ви нас з нею не познакоमितе?

Томський: Та бачите її... ще нема тут. Но вона повинна в кожній хвилі прийти.

Оля: Як вона ще не приїхала? Віра ти чула, Анатолій Хведоровича, тітка, ще не приїхала!!

Віра: А! Коли так, то нам не можливо далі зіставатися. Ми зараз підемо по крамницях, дещо купувати, як будемо повертатись до дому, то зайдемо ще раз до вас. Але надіємось, що до того часу ваша тітка приїде.

Чаплій: Це ваше слово о! так? Дякуємо. А Ана-

толій зараз поїде на зустріч тітки, на стацію.

Віра і Оля: І так до побачення. (виходять).

Томський і Чаплій: До скорого побачення (дивляться оден на другого)

Чаплій: Толя!

Томський: Василю!

Чаплій: Пішли.

Томський: Шкода!

Чаплій: І яку тільки пакість може зробити тітка. Біжи скорше на стацію, бери те пугало, садови на віз, та тягни сюди.

Томський: Яке пугало?

Чаплій: Та тітку, щоби її чортяка вхопила.

Томський: Ага... добре. (від дверей) Слухай, а правда, Оля славна дівчина?

Чаплій: Та біжи скорше, а то спізнишся.

Томський: Я, в мить. (виходить).

Ява осьма.

Бистров, Чаплій і Карпо.

Бистров: (через двері) Василю, ви самі!

Чаплій: Сам!

Бистров: Чи нема в тебе шпильок з головками?

Чаплій: Шпильок з головками? Нема!

Бистров: А чи можнаб, було післати за ними в крамницю?

Чаплій: Посилай мені все одно...

Бистров: То позич мені 10 копійок.

Чаплій: (шукає) Та у мене нема і копійки за душею.

(Входить Карпо з закускою).

Бистров: В тебе ніколи нічого нема. Карпо, голубчику, позич мені 10 копійок.

Карпо: Натє. (дає).

Бистров: А тепер, піди і купи в крамниці за ці

гроші шпильок з головками.

Карпо: Слухаю! (виходить).

Бистров: То, отце щойно були ваші дівчата?

Чаплій: Так, і я весь час боявся, щоб ти не вилетів сюди в жіночій убранню. (хтось пукає) Ш-ш-ш... хтось йде, втікай.

Бистров: Добре, але пришли мені шпильки. (виходить).

Чаплій: Шкода, що Віруся так скоро пішла, а я вже було зібрався признатися їй в своєму коханню. (знова чути пукання). Прошу, заходіть!

Ява девята.

Капітан.

Чаплій: Вуйко! Кілько літ, кілько зим. (цілують-ся).

Капітан: Здоров, здоров, племеннику. Ну як проживаєш?

Чаплій: Та нічого! А як ваше здоровлечко? сідайте, розкажіть, коли приїхали?

Капітан: приїхав сьогодні рано, і все поспішав до тебе. Перш всего, щоб тобі дати грошей на цей місяць а по друге побачитися з тобою в одному ділі. (дає гроші).

Чаплій: Спасибі! Ну, як же ви живете?

Капітан: Та, так собі, хвалити Господа. Скриплю по маленько. Тільки от та командірівка в Сибір мене дуже утомила.

Чаплій: Але ви, ще так молодо виглядаєте. Одначе кілько вам літ?

Капітан: Та вже 45.

Чаплій: Ну, знаєте, не похожі!

Капітан: Так! Василю я хотів тобі сказати, неприємну новину... Після смерти твого батька, зісталось, як ти сам знаєш, велике помістте і маетки.

Я був назначений твоїм опікуном, но по тім великім горю, вияснилось, що у батька було дуже багато довгу, котрий мені прийшлося виплачувати, а через те ми почали бідніти, і не можемо тепер, так багато жити і розкидати грішми, як колись.

Чаплій: Бідні люди? (встає) А я, наче зовсім не був готовий!

Капітан: Алеж ти не вбивайся. Я тобі дістану добре місце в Москві...

Чаплій: Спасибі. (в бік) Цего ще не бракувало. (Входить Карпо).

Чаплій: Чого тобі тут треба?

Карпо: Я... Василь Павлович... шпильки з говками... (йде на ліво).

Чаплій: Г-м-м. Щож тут робити тепер?... Ага надумав, надумав.

Капітан: Це ти, про місце?

Чаплій: Ні, Вуйку, про вісілля! Богатою жінкою ми зможемо поправити нашу біду, і убогість.

Капітан: Ну, а дальше?

Чаплій: Слухайте Вуйку, і не перебивайте. Сьогодні ми чикаємо на обід тітку мого товариша Томського. Вона вдова, має аж два міліони грошей і і буде дуже добра партія.

Капітан: Годі! не хочу далі слухати! І ти хочеш задля грошей принести себе в жертву?

Чаплій: Та хто вам, про те говорить, що я хочу принести себе в жертву! Та хібаж я сказився... Ви повинні з нею оженились...

Капітан: Щоб я... женився... нізащо в світі. І не думаю.

Чаплій: Скажіть лучше, де ви останувились?

Капітан: В гостинниці.

Чаплій: Дуже добре. Ідіть зараз до голяра, підголіться, освіжіться, підмалюйте трохи вуса, причіп'ять на груди квітку і приходіть сюди.

Ява десята.

(Входить Томський)

Томський: Василю все пропало!

Чаплій: (представляє) Мій товариш, Анатолій Хведорович Томський — мій вуйко.

Капітан: Дуже приємно пізнатись.

Чаплій: Отце племенник тої багатой тїтки, про котру я вам говорив. Не забудьте причіпити квітку на груди, на десять років будете виглядати молодші. (подає йому кашкет).

Капітан: Слухай шибиннику, та я не можу жени-тись...

Чаплій: Не зарікайтесь. Побачите, може вона стане вам до вподоби.

Капітан: Ну! гаразд подивитись можна. Я скоро вернуся. (виходить).

Чаплій: Ну! А з тобою, що трапилось?

Томський: Читай! (подає телеграму).

Чаплій: (читає) „Приїду завтра, задержало важне діло — Капучидзе”. Діло виходить дуже зле... А тїтку все таки треба знайти, а то наші дівчата знова не зістануться.

Томський: Чи не попросити-б часом жінку нашого швейцара. (дивиться в вікно).

Чаплій: А, хіба можливо.

Томський: Василю, дівчата йдуть...

Чаплій: Ну й що тут робити, а в нас тїтки нема. (бігає по сцені).

Бистров: (за сценою) Толя, Василю, а йдїть но сюди, подивїться на мене.

Чаплій: Хто це гукає? А це Сеня, я про него і забув, (підходить до дверей) чого тобі треба? Щоб тебе чорти взяли! Гура... Толя голубчику ми спасені.

Томський: Що таке? як спасені?

Чаплій: Йди сюди, подивися. Все стане тобі ясно, як день.

Томський: Що це за відьма?

Чаплій: То не відьма, а твоя тітка! зрозумів? тітка!!

Томський: Сеня, моя тітка?

Бистров: А ну! Подивіться на мене, до сподоби я вам, чи ні?

Чаплій: Чудово.

Карпо: Тьфу. Шибинники. (в деревах чури стук). *ззззз*

Чаплій: Це наші дівчата!

Бистров: Що? то я втікаю! *зззз*

Чаплій: (здержує його) Стій!

Бистров: І не думайте, ну до чорта з вами...

Чаплій: Ти повинен зістатись! Спасати нас. Ми тебе зробимо тіткою Анатілією, княгинєю Капучидзе.

Бистров: Я... тітка... ой спасибі... пустить а то стидно. *зззз*

Чаплій: (посадив і держить його) Карпо відчиняй двері. *зззз*

Ява одинайцята.

(Входять Оля і Віра).

Чаплій: А! просимо, просимо, а ми давно на вас чекаємо.

Віра: Вибачайте, що трохи спізнилися! Ми з Олею зайшли в крамницю квітів і купили тітці Анатолії Хведоровичеві букета.

Оля: А! шановна тітуся вже приїхали?

Чаплій: Знакомтися: Княгиня Капучидзе — Ольга Миколаївна... Віра Василівна.

Бистров: (задумавшись) Дякую... дуже приємно (дівчата підходять до Бистрова). Як проживаєте?

Оля: Княгиня, позвольте нам дарувати вам квіти.
(дають букети).

Бистров: (не знає, що робити) Дуже дякую...
на віщо... спасибі... (Оля йде до Томського).

Віра: Я думаю, що дорога вас дуже утомила?

Бистров: Чиста мука... чи то, той... нічого собі...

Віра: А ви спочили-би трохи? (відходить).

Бистров' (по тихо до Чаплія) Слухай, що мені
робити з квітками?

Чаплій: (по тихо) Причипи на груди.

Бистров: Та у мене грудей нема.

Оля: Анатолій Хведорович, ви так збентежені...
мабуть не зівсім здорові?

Томський: Я... боюсь... щоб...

Чаплій: Та бачите Ольга Миколаївна, він від то-
го збентежений, що перший раз бачить свою тітку.
(штовхає Бистрова) Чого мовчиш говори що не-
будь.

Бистров: Об чім-же мені говорити?

Чаплій: Говори хоч-би й про погоду.

Бистров: (голосно) Правда сьогодні чудова по-
года?

Оля і Віра: Дуже славна погода! тіточко!!

Карпо: І чого тільки не вигадують отсі худож-
ники. (виходить).

Бистров: Спасибі, одружили, нічого сказати...

Оля: Княгиня, а ви вже привикли до нашого клі-
мату?

Бистров: А як-же... спасибі... а вже-ж...

Чаплій: (по тихо) Не забувай, що ти грузинка.

Бистров: Добре. (голосно) Так клімат у вас до-
брий. (тихо до Чаплія) А як мене звать?

(Карпо вносить закуску)

Чаплій: (тихо) Княгиня Капучидзе.

Бистров: Я Грузинка?

Томський: Та ні! но була замужна за грузинсько-го князя.

Бистров: Виходить, що вдова?

Чаплій: Так, і мільонерка.

Бистров: І дітей маю?

Томський: Нема... йолупе!

Бистров: Чого ти лаєшся? Треба мені все знати, чи ні? (голосно) Яка цегодня чудова погода, правда?

Оля і Віра: Дуже чудовий день.

Бистров: (тихо до Чаплія) Слухай може піти-б з ними трохи в садок, та прогулятись? (хоче вставати).

Чаплій: (здержує) Це ми вже самі зробимо, Сиди тільки!

Віра: (до Бистрова) Надіюсь, що вам тіточко у нас подобається? Ми вам покажемо найкращі місця в городі.

Бистров: Спасибі, дуже рада. (хоче встати, його здержують).

Віра: Надіюсь, що ви останетесь до завтра?

Бистров: (тихо до Чаплія) Що я зістанусь до завтра?

Чаплій: Ні!

Бистров: (до Віри) Ні, я до завтра не зістанусь. Ну, а як ми вас тіточко добре попросимо. Чи правда Віра?

Томський: Вибачте Віра Василівна, Тітка дуже занята.

Бистров: Так, у мене завтра велика справа... (Чаплій штовхає його).

Томський: Тітка хоче сказати, що вона має зробити головопійку своєму управляющому.

Оля: Мені дуже хочеться з вами ближше познакомитися.

Бистров: Я дуже рада... рада... це можна (обіймає за талію).

Оля: Анатолій Хведорович, так вас хвалив... у него таке добре серце.

Бистров: О! він великий портрет покійного брата...

Томський: (тихо) Сестри.

Бистров: Еге... сестри... моєї покійної сестри дочка, котрої...

Томський: (тихо) Сина... дурний.

Бистров: А вже-ж сина... одинокого сина... котру... котрого я дуже, дуже люблю...

Оля: Я вас також вже полюбила.

Бистров: Та це, ще що! От як блище зі мною познакомилися, тоді ще більше полюбите (Чаплій штовхає його) Відчепись іди к бісу.

Оля: Ви така мила, позвольте мені вас поцілувати (цілує і відходить).

Томський: Свинота, як ти смів?

Бистров: А добре цілується.

Ява дванайцята.

(Входить Карпо)

Карпо: Вибачте Василь Павлович... там в низу у швайцара стоїть, якийсь пан, і питається за панночками.

Оля і Віра: Наш Вуйко!

Чаплій і Томський: Все пропало!

Бистров: От така штука!

Томський: Треба всім заховатись.

Оля: А що скаже Княгиня?

Томський: Все одно! (стук).

Чаплій: Це він втікайте сюди.

(Всі виходять на право, Карпо на ліво. Бистров також хоче виходити, його здержують).

Чаплій: Сеня золото, останься і прийми їх Вуйка.

Бистров: Щож йому говорити?

Чаплій: Бреши, що хочеш, тільки скоро його вивпровади. (втікає, чути стукання).

Лобанов: (за сценою) Нікого нема, чому мене не пускають до середини?

Бистров: Я-ж тебе зараз провчу.

Ява тринадцята.

(Входить Лобанов).

Лобанов: Де мої непослушні дівчата?... та?

Бистров: (грубо) Що вам треба?

Лобанов: Мені треба побачити пана Чаплія!

Бистров: Не забувайте, що ви знаходитесь в кімнаті, а не в стайні. Зараз скиньте капелюха.

Лобанов: Вибачте... я... змішаний. (здіймає капелюха і сідає).

Бистров: Яке ви маєте право сідати? Не просивши господині о позволення?

Лобанов: Вибачте, та хіба я сів? А і справді... перепрашаю. (встає) Я шукаю пана Чаплія.

Бистров: Ви його тут бачите?

Лобанов: Ні, не бачу!

Бистров: Виходить, що його тут нема! Що вам ще потрібно?

Лобанов: Тут знаходиться дві молоді дівчини, де вони?

Бистров: Одинока молода дівчина, то це я тут.

Лобанов: (кричить) Ні!!!

Бистров: (також кричить) Що хіба я їх бачила!!

Лобанов: Добре піду їх шукати, але стережіться як я їх не знайду. (виходить).

Бистров: Тьфу... з одним вже справилась.

Ява чотирнайцята.

(Всі входять).

Всі: Вже пішов?

Бистров: Пішов! (чути стук).

Всі: Знова хтось стукає!

Чаплій: Панове не лякайтесь, це певно мій вуйко. (до Бистрова) Будь з ним чемним.

Бистров: (тихо до Чаплія) А я йому родич?

Чаплій: Дурень, та ти тітка Томського, Княгиня Капучидзе, де:

„Печальний демон дух ізгнання,
Літав над грішною землею.”

Бистров: Ага! ну, добре.

(Входить Капітан).

Чаплій: А! ось і ви! позвітьте вас познакомити: Віра Василівна — Мій вуйко, Оля Миколаївна — мій Вуйко... Толя представ свою тітку.

Томський: Капітан Чаплій —

Бистров: (встає і присідає) Тітка Томського, княгиня Капучидзе, з Кавказу де: —

„Печальний демон ізгнання,
Літав над грішною землею”.

Капітан: Дуже, дуже, приємно (тихо до Чаплія) Це вона?

Чаплій: Так, а хіба вона не славна?

Капітан: Гарна, гарна.

Чаплій: (тихо до Бистрова) Поговори з вуйком.

Бистров: Гаразд... Мій племенник Анатолій багато про вас говорив, хвалив... чи той... писав... писав в листах... його...

Капітан: Вибачте княгиня, але з Анатолем Хведоровичем я мав честь тільки сьогодні познакомитись.

Чаплій: Та нема нічого цікавого, бо Анатолій

знав вас через мене. Я вас описав йому з вашої фотографії.

Бистров: О! він добрий фотограф...

Капітан: І ти хочеш, щоб я з нею женився. Ні це неможливе!

Карпо: (в дверях) Василь Павлович, обід готовий. (подає страви).

Чаплій: Панове прошу до стола.

Капітан: Княгиня, чи можу я вам подати руку?

Бистров: Дякую, з приємністю. (всі сідають).

Капітан: Вибачте княгиня, я думаю, що ви дуже багато подорожували?

Бистров: О! і не кажіть, так багато, що аж втомилася!...

Томський: Тіточко, ви позволите покласти вам на тарілку огірочків?

Бистров: Зроби ласку, трохи більше, бо я їх дуже люблю. (до Капітана) Ах! яка у вас гарна квіточка.

Капітан: Маю честь дарувати вам. (дає).

Чаплій: Карпо! Шампанського.

Карпо: (шукає) І куди воно заділося?

Бистров: Чого ви шукаєте?

Чаплій: Я-ж тобі казав поставити на лід!

Бистров: Та не шукайте, бо у вас його і нема. А я так догадалася, що у вас можливо не буде, то заховала собі 4 пляшки, о там лежать завинуті, возьміть. (Карпо дає).

Чаплій: От свинота, мабуть для себе заховав. (чути стук).

Томський: Карпо, подивись хто там?

Ява п'ятнайцята.

(Вбігає Лобанов).

Лобанов: А!... ось вони не покірні діти!!!

Оля і Віра: Вуйко!!!

Чаплій: А! пан Лобанов, дуже приємно.

Лобанов: Може вам і приємно, но мені зівсім не приємно. (до дівчат) Дуже гарно, дуже гарно! І як ви осмілились.

Чаплій: Позвільте...

Лобанов: Мовчіть!

Бистров: Послухайте пане... як вас звати забула... Що вам треба від нас?

Лобанов: Не ваше діло!!!

Капітан: Слухайте, я повинен, замітити вам, що тут знаходяться Пані!

Лобанов: Мені все одно.

Бистров: Еге, і дуже благородні Пані!

Лобанов: Ет... що ви тоже пані? Ви стара баба! (до дівчат) ідіть до дому.

Бистров: Я стара баба? Панове, та щож це таке? Він знущається надімною.

Капітан: (до Чаплія) Хто це такий?

Чаплій: Панови, знакомтися: Пан Лобанов — Капітан Чаплій...

Капітан: А, ця пані...

Лобанов: Мені все одно, хто вона!

Капітан: Княгиня Капучидзе!!

Лобанов: Як!... що... ви...? (здіймає капелюха).

Бистров: Так, я тітка Томського, Княгиня Капучидзе, із Грузії де:

„Печальний демон, дух ізгнаний,
Літав над грішною землею”

Лобанов: Ви...! Капучидзе-мільонерка (на бік) Господи от загруз (голосно) Дуже радий познакомитись.

Бистров: Ви мене тяжко при людях образили!

Лобанов: Тисячу раз, прошу вибачити.

Бистров: Добре, я вам пращаю. А тепер сідайте з нами обідати.

Лобанов: Яка честь! дуже радий бути з вами в компанії. (цілує руку).

Чаплій: Ну, панове, тепер здається все до ладу. Прошу всіх за стіл. (всі сідають).

Капітан: Княгиня, прошу. (подає руку).

Лобанов: Княгиня позвільте...

Капітан: Вибачайте я перший раз...

Лобанов: Ні я перший...

Капітан: А коли я... (дають кріселко і кожний тягне до себе).

Лобанов: Пустіть бо я... (обидва тягнуть, а Бистров місто на крісло падає на підлогу і тягне зі стола скатерку і все, що на столі).

З а н а в і с а.

ДІЯ II.

(Садок).

Ява перша.

(Карпо сам).

Карпо: Ну! і хитрож Семен Александрович за стару паню відграє. І як то в него все натурально виходить. Старі пани так і крутяться коло него, неначе ті півні, та ручки цілують. І не догадаються, що та пані в штанах. Сміху з ним ей Богу, ха-ха-ха!

Чаплій: (входить з права) Карпо приготуй чаю.

Карпо: А де будете пити, тут чи в хаті?

Чаплій: Тут!

Карпо: Слухаю. (виходить)

Чаплій: Ну! покищо все гаразд. Ніхто і не догадується, що це не правдива тітка. Тільки Сеня веде себе, як не подобає поважній пані. **За обідом їв** за чотирох. Всі порозходились гуляти по садку, а я просив Вірусю прийти сюди... хтось йде...?

Томський: (входить з права) Василю, ти тут?

Чаплій: Відчипись від мене я маю „рандеву” з Вірусєю.

Томський: А у мене є з Олею.

Чаплій: Де? тут! і на цім самім місци? це не можливо!

Томський: Не знаю, я останусь.

Чаплій: Добре, я тоже... Слухай Толя, знаєш, що? Давай на жеребки, хто з нас має тут остатися, а хто... А! ось і вона!!!

Пани ————— То

Ява трета.

(Віра і Оля).

Віра: Ах!... Василь Павлович, ви не бачили Княгині?

Чаплій: Княгиня, в садку. (по тихо) я вас нетерпеливо очікую. (Томському по тихо) йди під три чорти не мішай.

Томський: Я повинен Олічку тут ждати.

Оля: Анатолій Хведорович, от несподівано я вас стрінула.

Томський: (тихо) А я думав, що ви не прийдете!

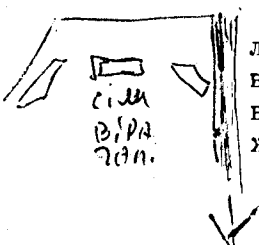
Чаплій: (на бік) Ну що тут робити?! (голосно) Толя, покажи Олі Миколаївні наш садок.

Оля: Дякую! ми шойно відтам прийшли...

Чаплій: Чудовий садок. А темну бесідку бачили? Толя проведи, та покажи бесідку... А через пів години приходіть чай пити!

Томський: (до Чаплія) Добре я піду, але уважай, як ти мені там помішаєш. (голосно) Ольга Миколаївна, прошу. (йдуть на ліво).

Чаплій: Фу! хвалити Бога ми самі. Як би ви знали, який я радий, що можу хоч на хвилинку бути з вами на самоті... Я... я... хотів... передати... вам... я хотів сказати... Ех Віра Василівна, я давно ждав того часу, щоб...

Ява четверта.

(Виходить Капітан).

Капітан: (з ліва) Перепрашаю, здається я не помішав (Віра скочила на бік).

Чаплій: (на бік) Тепер чортяка його приніс.

Капітан: Пардон! Василю я маю щось тобі сказати.

Віра: Оля жде мене в садку коло статуї Венери

(киває до Чаплія) Бідний не дають йому висказатись в любові. (виходить).

Чаплій: Ну! що вам від мене потрібно?

Капітан: Та, бачиш, я хотів тобі сказати... , що для того, щоб зробити тебе щасливим, і поправити нашу справу з грішми, я принесу себе в жертву і оженюся.

Чаплій: А, хтож є вашою нареченою?

Капітан: Хто! Княгиня Капучидзе!

Чаплій: Вона!!? (на бік) о Господи спаси і виниси. (йому) Вуйку це не можливе. Ви не можете з нею женитись.

Капітан: От тобі і на! Чомуж це я не можу?

Чаплій: Бо... вона... вона вам не до пари. ...

Капітан: От туди к бісу, та ти сам мені її сватав. Я нарочно бігав до голяра, підголився, наподадився, навіть квітку причіпив.

Чаплій: Та це все дурне!

Капітан: Як то дурне? Коли вона сама от щойно сказала мені, що я її до вподоби. А як говорила, то опустила очі і почервоніла як мак...

Чаплій: А як вона вам відкаже?

Капітан: Цего не може бути! Бо вона в мене також закохана. Не дивлячись на те, що коло неї крутиться отсей пан Лобановь.

Чаплій: І він також туди? (на бік) І на чім це все змелеться?

Капітан: Ну! племенник, поздоровляй мене, бо я таки оженюся.

Чаплій: Вуйку, але ви наперед подумайте, обміркуйте це все...

Капітан: Старий москаль довго не думає. Василю в тебе в кімнаті здається осталась пляшка шампанського? То я зараз піду та випю, щоби бути смілішим, а потім піду, і скажу їй, що сьогодні зробимо заручини.

Чаплій: Вуйку. опам'ятайтеся!!!

Капітан: Годі, ані слова більше, я рішив, так і буде... (пішов до кімнати).

Ява п'ята.

(Томський).

Чаплій: (сам) Я скоро здурію. І чим це все скінчиться? Дядько пішов казати йому про заручини... ні, так дальше не можна, треба положити цьому кінець...

Томський: (входить з ліва) Послухай Василю! Треба сказати Сені, щоби він не перехотив границі Ти лише зрозумій, що він робить. Бере мою Олю під руку, і на самоті гуляє з нею по садку, а Оля його цілує...

Чаплій: Та що це!... тут гірше робиться. Мій дядько, закохався в Сеню, і пішов сказати йому, що він хоче з ним женитися. Ми повинні зараз сказати Сені, щоби він таких штук не викидав. Це чорт зна, що таке?..

Томський: Ходім скорше, а то він зістався сам з моєю Олею... Стривай, а не ліпше булоб розкрити всю цю комедію?

Чаплій: Борони Боже, все так заплуталось, що треба перше розплутати... (пішли).

Ява шеста.

(Капітан і Лобанов).

Капітан: (з хати) О! тепер я на все гаразд. (дивиться на годинник) Через десять хвилин вона прийде сюди, і я признаюсь їй в своєму коханню, і на-значимо день весілля. Хтось йде, це певно вона. (входить Лобанов) Тьфу! ще цього дурня тут треба! (до Лобанова) Ви певно когось шукаєте?

Лобанов: (оглядається) Ні!

Капітан: (на бік) І чого йому тут треба? (до Лобанова) Ви, може загубили щонебудь?

Лобанов: Ні...!!! (на бік) Вона сказала мені, щоби я прийшов сюди і підждав її тут. Треба його позбутись. (до Капітана) Чудова сьогодні погода, чи не правда? А ви здається ще не бачили садка? Дуже гарний садок!!! А фонтан який...?... Раджу подивитися.

Капітан: (Капітан закурює люльку) Дякую, я вже бачив... (на бік) Як би то його вигнати з відси? (до Лобанова) Чи не позволите папіроса!

Лобанов: Спасибі, не курю.

Капітан: (підходить і пускає йому дим в лице) Чи вам часом дим не шкодить? Я курю тут відтого, що княгиня тютюннового диму не зносить. Я що йно з нею балакав.

Лобанов: (скоро) А де вона?

Капітан: Коло великого фонтана.

Лобанов: До побачення. (скоро виходить).

Капітан: Кудиж ви?...

Лобанов: Та, так трохи походити. (виходить).

Капітан: Ха-ха-ха! на силу позбувся його. І чого це вона так довго не приходить. Чи не випити ще трохи, для більшої сміливості?...

Ява сема.

(Чаплій, Томський, Бистров і Оля).

Чаплій: (з ліва) От проклятий Сеня неначе під землю провалився. (до Капітана) Вуйку! чи ви не бачили Княгиню?

Капітан: Покищо ні! Вона певно мене обманула, казала що прийде сюди і нема!

Чаплій: Ну то вона певно у фонтана.

Капітан: У фонтана? (на бік) От тобі і на, а я

Лобанова туди направив... вибач я... я... зараз... прийду... (скоро виходить).

Чаплій: Здається вони всі з глузду зіхали цього дня. І куди це він побіг!

Томський: (з права) Ти знайшов його?

Чаплій: А ти хіба не бачив його?

Томський: От мерзота, сидить де небудь під кущом з моєю Олею, та ще може й цілує її...

Чаплій: Я йому цього дня ребра поломлю, дивись йдуть...

(Входить Бистров і Оля з права).

Оля: Анатолій Хведорович, де це ви весь час пропадали? Ми вас скрізь шукали.

Томський: Вибачте, я... то... (по тихо говорять).

Чаплій: (штовхає Бистрова) Де ти з нею був?

Бистров: А тобі яке діло. (хоче йти).

Чаплій: (здержує його) Стривай. (до Томського) Толя, покажи Ользі Миколаївні квітки, що ми з тобою посадили. (тихо до него) Відведи її.

Оля: А ну, покажіть Анатоль Хведорович.

Томський: З великою охотою. (до Бистрова по тихо) Я ще з тобою порахуюсь. (виходять на право).

Чаплій: Що це ти виробляєш, га?!!

Бистров: І ти також гримаєш на мене?

Чаплій: То ти, так нам допомагаєш?

Бистров: Та я стараюсь, щоб як найліпше.

Чаплій: Ми просили тебе забавляти старих, а ти за нашими дівчатами вганяєш... Це ще нічого. А ось дядько мій хоче женитися з тобою, то це вже дуже кепсько.

Бистров: І по твоєму виходить, що я повинен вийти заміж за него? Ні голубчику спасибі.

Чаплій: Не жартуй, тепер не до жартів... Ти повинен сказати йому, що ти за него не можеш вийти...

Бистров: Та я не знаю, як йому, і що говорити.

Що в такім разі має сказати така благородна особа, як я?

Чаплій: Тихо, він йде сюда!

Бистров: Щож мені говорити?

Чаплій: Скажи, що любиш другого... (пішов до кімнати).

Бистров: ~~От заліз по самі вуха. (сідає)~~

Капітан: (входить) А! Княгиня, на силу я вас знайшов. О! радість моя, ви ангел... (в бік) Ну! тепер на приступ, що буде, то буде. (до неї) Княгиня... я старий москаль, і не вмю багато говорити, но побачив вас, я загубив свою голову... і йду без голови... все далі і далі... і далі...

Бистров: І далеко ви думаете, без голови йти?

Капітан: (в бік) З початку здається добре! Я йшов... йшов... поки на своєму шляху не знайшов таку гарну квітку...

Бистров: А то це, я квітка, дякую.

Капітан: Но, Княгиня... я далі йти не можу, у мене одна думка... я хочу...

Бистров: Що! чарку горілки?

Капітан: Ні, Княгиня!! моя душа жаждить другого. Я хочу, цю квітку притиснути до свого серця, розбитого серця. (Чаплій заглядає).

Бистров: А! так, так...

Капітан: Так, Княгиня, щоб зірвати ту квітку, я йшов дуже здалека.

Бистров: То ви, певно утомились? Сідайте.

Капітан: Спасибі... (сідає) Княгиня я дуже змішаний, вибачте, но як старий слуга падаю на коліна (клякає на коліна) Княгиня, на колінах благаю вас, будьте моєю квіткою... чи, то жінкою...

Бистров: Мені дуже зле, води, води.

Капітан: Ради Бога не вмівайте, а то наперед скажіть, чи можу я надіятися.

Бистров: Ні!!... не можете...!

Капітан: Що я чую? Ви мені відказуєте?!

Бистров: Так, бо мое серце належить другому.
Я люблю другого.

Капітан: Значить правда?! (на бік) А! вона любить старого Лобанова.

Бистров: Хочете, я вам буду сестрою!?

Капітан: І тільки сестрою?!

Бистров: Я дуже рада мати такого брата.

Капітан: Так...! В такому разі, простіть Княгиня, що я вам кат зна, що наговорив — забудьте нашу бачку... прашайте...

Бистров: Ах! прашайте, капітан, заходіть.

Капітан: (на бік) Мені шкода Василя, а що відказала, то наплювать. (до неї) Прашайте! (виходить).

Ява девята.

(Чаплій і Лобанов).

Бистров: Ай, молодець Сеня. (входить Чаплій)
Василю! ти чув, як він мене називав?

Чаплій: Чув, квіткою.

Бистров: А бач.

Чаплій: Слухай і чому ти йому відразу не відказав, а заставляв стояти на вколішках?

Бистров: Та я не вспів, бо перше він мені почав говорити про кохання, потім про весілля, а потім я бачу діло кепське, — ще й цілувати полізе, — ну і прийшлося сказати, що я люблю другого. Подивись ось і другий мій мучитель йде. Я втікаю, бо сей шепче мені такі слова, що аж соромно слухати. (втікає на право).

Лобанов: (входить) Василь Павлович, чи не бачили ви... а дякую, вже не треба. (біжить за Бистровом).

Чаплій: І цей з глузду зіхав. Не вжеж і він буде оспівдатися Сені. Я би ту правдиву тітку на шматки

роздер. Бо як би вона, біла приїхала в свій час, то не булоб такої халепи. А з цією тіткою, то й гляди в біду влізеш... Та і з Вірою не прийшлося ще поговорити, як слід... І де це вона? треба піти, та пошукати її. (виходить направо).

Ява десята.

(Княгиня і Маруся).

Княгиня: Сторож сказав, що Анатолій певно у пана Чаплія. (на бік) Здається, це ім'я я десь чула і воно мені знайоме.

Марія: Певно в будинку нікого нема. (підходить і стукає) Посидьмо тут Серафима Львівна, може хто небудь надійде. (сідають).

Княгиня: Я, так сьогодні утомилась.

Марія: А який гарний садок, я думаю, що тут ніхто не перешкаджає Анатолію Хведоровичу, робити малюнки, тут так чудово, так гарно.

Княгиня: Ти знов Марусю сумуєш?

Марія: Так Серафима Львівна, я сумую, но на серци якась радість. Щось має бути цього дня несподіване.

Княгиня: Ти голубонько все не можеш забути свого Сеню. Ех, колись і я, як була молодою, то покохала гарного офіцера. Но потім переїхала на Кавказ, і от вже 20 літ, як ми не бачились, Він прозивався Чаплій. Дивно і сьогодні ми також коло дверей якогось Чаплія.

*Нагадує
ф.м.су.*

Ява одинайцята.

(Капітан)

Капітан: (почув послідні слова) Перепрашаю, ви здається хотіли бачити пана Чаплія? А вам котрего треба, мене, чи могого племенника?

Княгиня: (встала змішана) Ви... вас прозива-

ють... ви... не родич також офіцеру, котрий називався Александер Романович Чаплій?

Капітан: Я сам є Александер Романович Чаплій!

Княгиня: Ви, мене не пізнаєте?

Капітан: Ні!!

Княгиня: Так вже минуло 20 літ.

Капітан: 20 літ? Вибачте, но ніяк не пригадаю!!

Княгиня: (до Марусі) Він мене забув. (до Капітана) А ви пригадуєте той день, коли ви перший раз відїздили в Сибір?

Капітан: Так це було 20 літ тому назад.

Княгиня: А що було день перед тим?

Капітан: Стривайте, стривайте... зараз... ага... баль!

Княгиня: Так! а ну придивіться до мене і пригадайте собі.

Капітан: Господи, Серафима Львівна! та не вже це ви? За 20 років, ми перший раз стрінулись. О! тепер, я все пригадав, неначе це все було вчора. 20 літ.

Княгиня: І як скоро вони проминули.

Капітан: Я повинен зараз познакомити вас з моїм племенником. Славний хлопчина, отут він і живе, але на сьогодні він, повинен був відпустити свою квартиру, своєму товаришови Анатолію Томському...

Княгиня: Томському?

Капітан: Егеж! бо Томський сьогодні зробив маленький баль, з радости, що до него приїхала тітка.

Княгиня: Яка тітка?

Капітан: Княгиня Капучидзе!

Княгиня: Княгиня Капучидзе?

Капітан: Так, та я вас зараз і з нею познакомлю.

Марія: (тихо) Що це все значить?

Княгиня: (тихо до неї) Мовчи, і слухай, це щось цікаве. (голосно) Вибачте, як я не помилилась, то ви сказали, Княгиня Капучидзе? А хіба вона вже тут?

Капітан: А вжеж тут, не давно я з нею на цьому місці розмавляв. А ви хиба теж знакомі з нею?

Княгиня: Ні... але... багато чула про ню. (тихо до Марусі) тут щось не ясно.

Капітан: Як позволите, то я познакомлю вас.

Княгиня: Дякую! Як ваша ласка, бо мені дуже хотілосьби познакомитися з княгинею.

Капітан: То я зараз, вибачте... а як ваше ім'я?

Княгиня: Ласківна.

Марія: Серафима Львівна, що ви кажете!

Княгиня: (також тихо) Мовчи і не потурай на те, що я буду говорити. (голосно) А от познакомтися з моєю племенницею Марія Іванівна Ольхіна.

Капітан: Дуже радий, Капітан Чаплій. (показує на ліво) Прошу...

Княгиня: Дякую, ходім Марусю. (йдуть).

Капітан: (сам) А шкода, що це не Княгиня Капучидзе, я би зараз з нею женився. (йде за ними).

Ява дванайцята.

(Бистров, Лобанов і Карпо).

(Бистров підняв спідниці, перебігає сцену на ліво, Лобанов біжить за ним. Карпо в той час вийшов з дому, з скатеркою дивиться на них і сміється)

Карпо: От вганяються, ха-ха-ха. І чим все це скінчиться... (Накриває стіл).

Ява тринадцята.

(Чаплій і Віра).

Чаплій: (обняв) Моя дорога голубко, мое сонечко ясне, ми з тобою будемо, найщасливіщі люди на світі.

Віра: Але ви забули про мойого дядька опікуна.

Чаплій: Я зараз знайду його, і відкриюсь йому

в вашім коханню і буду просити щоб він віддав вас за мене.

Віра: З цього нічого не вийде, він вам пообіцяє, слова не додержить. Від него треба дістати позволення.

Чаплій: На що дозволення?

Віра: А для того, щоб він свого слова додержав. А таке дозволення на письмі може дістати лише Княгиня.

Чаплій: Хто?

Віра: Княгиня Капучидзе!!

Чаплій: Вірною, але це неможливо!

Віра: Я сама все зроблю. Я зараз пошукаю Олю і тоді ми обидві вже приведемо сюди Княгиню, а покищо до побачення, мій дорогенький жених... (Побігла на право).

Чаплій: Гура, гура!! все йде на лад, от тільки та проклята тітка не дає мені спокою.

Ява чотирнайцята.

(Бистров, Лобанов і Томський).

Томський: (з ліва) Василю, я найщасливіший на світі.

Чаплій: Толя, я також!

Томський: Я щойно признався Олі, о своєму коханню.

Чаплій: І я також відкрив своє перед нею.

Томський: Одна тільки біда, що потрібна згода її дядька, пана Лобанова на наше весілля. І цю згоду можна дістати тільки через Княгиню Капучидзе. Василю, Василю, на чім це все скінчиться?

Чаплій: Та ми вже такої каші наварили, що не знаю, як її поїмо.

(Бистров біжить з ліва, і ховається за дерево, Лобанов вискакує за ним, но побачивши Чаплія і Томського зробив невинне

лице, проходжується і посвистує, Чаплій і Томський витягають Бистрова на сцену).

Томський: Що ти робиш з нами?

Бистров: І ви ще смієте нарікати на мене?... Та як-би ви знали, що я переживаю? що я терплю?... Отцей старий дурень каже мені такі річі!... що прямо сказитись можна.

Чаплій: Шож він тобі сказав?

Бистров: Він каже щоб я... (подивився на Томського) Ну, цей ще молодий (шепче Чаплію і оба сміються).

Томський: (сів коло стола) Одначе годі. Я більш видержать не можу, дивлячись на цю комедію.

Бистров: Правда Толя, я також не можу! І з якою охотою, я випив-би чарку горілки.

Чаплій: Все скінчилось би добре, як би цей дурень вмів себе здержати.

Бистров: Щ-о-о-о?! Так це я ще й дурень... годі, надоїло мені це все. (починає роздягатися, але його здержують).

Томський: Сеня, дорогий, голубчику, що ти робиш? Та-ж ми пропадемо!

(Бистров бігає по сцені, роздягається, Томський і Чаплій бігають за ним).

Томський: Ш-а-а!!! хтось йде! (заслонюють його і одягають).

Ява п'ятнайцята.

(Лобанов).

Лобанов: (з права) А, Василь Павлович! чи ви часом не бачили шановну Княгиню Капучидзе?

Чаплій: Дперва що бачив її коло статуї Венери.

Лобанов: Дуже, дуже вдячний. (виходить на ліво).

Чаплій: Слухай Сеня, та ти нас зівсім погубиш!

Бистров: Відчіпіться від мене, годі! вже більше вашою тіткою не хочу бути.

Томський: Голубчику, та вже якось дотягни до кінця.

Чаплій: І вжеж ти нас в такий час оставляеш?

Бистров: Та вже до біса, я на все годжусь, тільки спідницю заціпіть як слід... ну... вже гаразд!...

Ява шіснайцята.

(Оля і Віра).

Віра: А! Княгиня. Ви тут дуже приємно (до Чаплія) Василь Павлович, вас і Анатолія Хведоровича шукає ваш дядюшка. Він хоче познакомити вас з якимись двома панями.

Оля: Княгиня, ми хотілиб поговорити з вами на самоті.

Бистров: Вибачте молоді люде. Нам жінкам треба поговорити в дечім.

(Чаплій і Томський виходять на ліво. Бистров, Віра і Оля стають коло него на вколішки).

Бистров: Ну! що вам мої діточки треба від мене?

Віра: Ви такі милі, такі добрі, для того ми відважились просити вас допомгти нам в однім ділі.

Бистров: Кажіть, що таке? яке діло?

Оля: Як ви самі знаєте, що мій дядько, а Вірцин опікун. І без його згоди вона не зможе вийти замуж...

Віра: А так, як Оля і ваш племенник люблять одно-другого то, ви певно нічого не маєте проти сего, як вони поженяться?

Бистров: Хто, я? та про мене, хоч зараз виходіть замуж!

Оля: А так, як Віра не може жити без Василя Павловича, то...

Бистров: Розумію, розумію, ось вам мое благословення. (цілує).

Оля: Ви такі добрі. Я вас від першого разу, як тільки побачила вас, то полюбила. (обнімає і цілує).

Бистров: (цілує) Та хіба вам можна в чім відказати... А знаєте що? я буду вашим шафіром... чи то як я хотіла сказати дружкою... егеж дружкою...

Оля: Ах! як я рада.

Віра: А щож мені робити? від мого опікуна треба взяти позволення, що він згодиться на мій шлюб...

Бистров: Ми й позволення дістанемо.

Оля: Не вжеж, а Господи... ми не знаємо, як вам дякувати! А ви думаєте, що він дасть?

Бистров: Одно слово скажу і буде позволення. (цілує).

Оля: Ну! то ми зараз пішлемо до вас нашого дядька.

Віра: Не забудьте о позволення! (виходять на право).

Бистров: (сам) Фу! аж піт виступив... А ей Богу тіткою дуже добре бути, то в головку, то в оченятка, то в губи поцілуєш і одна тільки втіха.

Ява сімнайцята.

(Лобанов, а відтак всі).

Лобанов: (з права) Княгиня! я до послуги. Мої дівчата сказали мені, що ви хотіли мене бачити. (на бік) Зараз признаюсь до любови. (до неї) Княгиня ви ангел. (кладе циліндра на стіл).

Бистров: Сергій Сергієвич мені треба з вами, в дечім важнім поговорити.

Лобанов: Слухаю вас, о тепер нам вже ніхто не перешкодить.

Княгиня: (з ліва) Пане Лобанов, пане Лобанов, познакоміть мене з Княгинею.

Лобанов: (до себе) Знова перешкодили. (до неї) З великою приємністю. (знакомить) Княгиня Капучидзе, пані Ласківна.

Бистров: Дуже приємно! Я княгиня Капучидзе! Тітка Томського з Грузії, де:

Печальний демон, Дух ізгнання,
Літав над грішною землею.

Лобанов: (на бік) Та коли я вже з нею поговорю.

Княгиня: Дуже рада з вами познакомитися, дуже рада... Така рада, що навіть не можу передати. Я з вашим чоловіком, небіщиком, була сердечною приятелькою.

(Бистров скочив, біжить на право, йому на зустріч входить Томський).

Княгиня: (до Лобанова) І як несподівано стрінула я Княгиню. Я знала її чоловіка Тіграна Давидовича Капучидзе, дуже добре!

Томський: (здержує Бистрова) Що сталось, куди ти втікаєш?

Бистров: Як же мені не втікати, коли вона була приятелькою мого чоловіка.

Чаплій: Та що ти мелеш?

(Карпо з хати виносить чай. Віра і Оля виходять з права).

Чаплій: Панове, прошу до стола. Княгиня, просимо вас бути за хазяйку.

Бистров: Добре, прошу... (наливає чай, а Карпо розносить).

Княгиня: Ви Княгиня певно не давно сюди приїхали?

Чаплій: (тихо до Бистрова) Говори про що інше...!

Бистров: (розсіяно) Говори про що інше...

Чаплій: Спитай, чи не хоче медивників...!

Бистров: Спитай чи не хоче медівників...!

Лобанов: (підходить) Княгиня, як що ласка, то налейте ще шклянку чаю.

Бистров: (розтирається) Дякую... спасибі... (наливає молоко до циліндра).

Лобанов: Вибачте, але ви... в мій циліндер...

Бистров: (вириває циліндер і виливає молоко назад в збанок) Я замислилась...!

Княгиня: (на бік) І таку пришибляну, мій племенник уважає за свою тітку.

Лобанов: Що вона зіпсувала циліндра, це нічого, але як би з нею поговорити на самоті. (відходить).

Княгиня: Шкода, дуже шкода, що ваш чоловік так скоро помер! Князь Тігран Давидович, був дуже славний і добрий чоловік.

Бистров: Авжеж, мій чоловік був дуже славний, і добрий... тільки багато пив...

Лобанов: Ага! покличу я їх всіх до себе на обід. А там вже якось ухітрюсь на самоті з нею поговорити, поженхатись. (голосно) Панове!!

Бистров: (кричить) Панове!!

Лобанов: Прошу всіх зробити мені ласку і пообідати сьогодні в мене.

Бистров: Браво, браво, розумна річ, добре слухати. (Чаплій здержує його).

Лобанов: Княгиня, я можу запропонувати вам місце в моїй кареті. Я хочу з вами... чи то з вами всіма провести весело вечір. Пані Ласківна, надіюсь, що ви також пообідаєте з нами?

Княгиня: Широ дякую, но зі мною тут ще є моя племінниця Марія Ольхіна.

Бистров: (скочив) Хто?!

Лобанов: Я дуже радий, просити і її.

Бистров: Чи добре я розслухав... Марія Ольхіна...

Ява вісімнайцята.

(Входить Маруся і Капітан).

Бистров: Вона, вона... А... (падає в обморок).

(Щоб вона його не пізнала, він закриває спідницею лице, видко штани. Чаплій тягне спідницю, щоб закрити штани, Бистров падає на руки Лобанова).

Лобанов: (обнімає його) Хоче цілувати, а моя!

З а в і с а.

ДІЯ ІІІ.

Ява перша.

На сцені Карпо.

Карпо: І смішний-же цей Семен Александрович, удає себе за тітку, як правдивий артист, прямо тобі дійсна Княгиня тай годі. А як їхали ми сюди до пана Лобанова в гості, то Семен Александрович каже мені: „Ідь з нами і ти і забери мое убрання, бо мені може прийдеться переодягати в хлопця.

Бистров: (вбігає) А Карпо, ти тут, добре! Біжи зараз знайди візника. Я втікаю до дому, на сто чортів мені отця комедія.

Карпо: Слухаю Семен Александрович. (виходить).

Входять Чаплій і Томський.

Чаплій: Сеня, для чого ти втік з за стола?

Томський: Ну! ти бачив, коли таку фуяру?! Він зівсім забуває, що він Княгиня!!!

Чаплій: Княгиня! Та хиба такі пришибляні княгині бувають, щоб втікали від стола?

Бистров: А!... так я пришибляний...? Ну то йдїть ви собі під три чорти, мені тепер все одно... Ви розумієте, що вона... тут...!!

Чаплій: Хто вона?

Бистров: Та сама дівчина, про котру я вам розказував. Та, з котрою я познакомився в „Монте-Карло”, і котру, так щиро полюбив. Вона називається Марія Ольхіна.

Томський: Отся племенниця пані Ласківної?

Бистров: Авжеж!! А тепер прощайте, я йду до дому передягнутися.

Чаплій: Сеня, не роби дурниці, підожди ще трохи. (здержує).

Бистров: Ні! дякую. (кричить) Годі досить з мене дурня робити.

Томський: Не гомоніть, хтось йде. (беруть Бистрова і садять його насильно на софу, а сами сідають на краях).

Чаплій: Сиди і ні слова!

Ява трета.

Княгиня і Марія.

Княгиня: Ну, як проживає ваша тітка?

Марія: Вона так раптом покинула нас... Певно вмліла?

Чаплій: (тихо до Бистрова) удавай, що ти вмлів. (Бистров закриває очі).

Томський: Тітка а обідом дуже втомилась. **Бо в** тій кімнаті занадто горячо, душно!

Княгиня: Та що ви, говорите, що горячо, коли там дуже холодно!

Чаплій: Та бачите той... я хотів... чи то він хотів сказати, що... егеж холодно. А тітка з Кавказу і привикла до горячого клімату.

Марія: (дає флящинку) Василь Павлович, дайте її понюхати спірту.

Чаплій: Дякую... Княгиня бідна щоденно так страдає. (дає нюхати, Бистров крутить носом).

Ява четверта.

Віра і Оля.

Віра: Як Княгині лучше?

Оля: Вуйко, дуже збентежений, і просив нас спи-

тати, як здоровля Княгині? (тихо до Томського) Анатолій Хведоровий, зробіть ласку підіть, скажіть вуйкови, що Княгині вже лучше.

Віра: Василь Павлович, зіставте нас самих. (Чаплій і Томський нехотячи пішли).

Бистров: Тепер знова вони мене з самими жінками оставили... А я, не знаю о чім з ними вести розмову! О! святий Семене допоможи!

(Карпо приносить 4 кави і тісточка, всі крім Бистрова пють.)

Оля: Здається Княгиня, що вам трохи лучше?!

Бистров: Так, трохи лучше!

Марія: І хто це може бути, ця загадочна тітка?

Княгиня: (також між собою) Певно племенник знайшов якусь, щоб вона заступила мене на якийсь час, але навіщо він це все робить? Мовчи подивимось, що буде далі!

Марія: Вона дуже любезна, коли виручає вашого племенника. Але я, не можу пригадати, де я чула цей голос. Цей голос пригадує мені „Монте-Карло” Поговоріть з нею... (за сценою чути сміх).

Княгиня: (голосно) Ви чуєте, як мужчини веселяться?

Віра: Без нас їм веселіще!

Княгиня: Хочете я вам розкажу про одну історію з життя Князя Капучидзе!

Бистров: (на бік) Так і знов, знов про мого чоловіка! (голосно) Паньство давайте ліпше грати на фортепян, або співати...

Віра: Нехай пані Ласківна розкаже про вашого чоловіка, це дуже цікаво.

Бистров: Воно певно... але може вам і цікаво но мені, зівсім не цікаво слухати то, що мій чоловік виробляв. Олічка поставте на грамофон лучшу рекорду...

Марія: Е! ні! ні, це потім, а то у вас знов голова розболиться.

Княгиня: Княгиня, заспівайте нам одну із грузинських пісень. Котрі так любив слухати Князь Тигран Давидович.

Бистров: Єй Богу цей Князь мене сьогодні в могилу зажене.

Віра: Ах! Княгиня зробіть ласку, що небудь жалібною заспівайте.

Бистров: (підходить до фортепяна) О! з великою охотою... О, Соломія, О! Соломія...

Лобанов: (За сценою) Панове прошу!

Віра: (тихо до Бистрова) Сюди йде вуйко, не забудьте взяти позволення.

Бистров: Знаю, добре!!

Ява пята.

Лобанов, Чаплій, Томський, Капітан і Карпо.

Лобанов: А! панство, музикою займається! Карпо принесіть цигари... сподіюсь, що ви позволите.

Бистров: Цигари!? А мені дуже хочеться курити... чи то я дуже люблю, як хтось курить. (продовжає тихо грати).

Лобанов: Я, повинен з нею остатись на самоті. (голосно) Який сьогодні чудовий вечер. (відчиняє вікно) Панове може хочете подивитися на мій садок і квітники?

Віра: А, і справді ходім панове в садок. (Віра, Оля, Томський і Чаплій виходять).

Капітан: Смію просити вас. (подає руку Княгини, виходять і Марія також. Бистров ховається за фортепян).

Лобанов: (проводить, а відтак вертається) Княгиня сонічко мое... Деж-це вона?

Бистров: (виглядає за фортепяна) Ку-ку!

Лобанов: Ах! Княгиня! ви все шуткуєте. (йде до него, він втікає) Не вже ви мене боїтесь.

Бистров: Я, на вас сердита.

Лобанов: Чим-же я провинився? Не рвіть мого серця на шматки.

Бистров: Ви не додержали слова, ви не пан своєму слову. Де позволення? що я вас просила в кареті?

Лобанов: Но чого ви так спішитесь? з цим ще постріваємо! А з першу поговоримо о своєму ділі.

Бистров: Ні! я бачу, що ви мене обманюєте. Але майте на увазі, що я не така жінка, як інші.

Лобанов: Вислухайте мене...

Бистров: І слухати не хочу, ви мене нелюбите, і ніколи не любили... знаємо ми вас, вам щоби закрутити голову жінкам, а я... а я... вірила вам...

Лобанов: Княгиня, та я, для вас життя віддам своє!...

Бистров: Добре! Перше дайте позволення, а потім робіть зі мною, що хочете. Я ваша на віки.

Лобанов: Правда?! добре! Я зараз принесу вам позволення, що не збороняю своїй племенниці вийти замож, но тоді ви моя!
замож, но тоді ви моя!

Бистров: Ваша на віки... Я буду вам вірною дружиною. Але поспішайте, поки я не роздумала.

Лобанов: Через хвильку я буду тут. (посилає поцілунок) Ангел, конфекта, Мамуся. (виходить на ліво.).

Бистров: Господи! І до чого дурного чоловіка, жінка, що хоче то може з ним зробити. Ой, як курити хочеться. Поки нема нікого, треба пару разів потягнути. (закурює цигара) Фу! аж лекше стало на серці.

Ява сема.

Входить Княгиня і Марія.

Княгиня: Марусю, диви ця пані навіть курить.

(кашляє) Г-м... (Бистров ховає цигара).

Марія: Вам Серафима Львівна, не холодно?

Княгиня: Трохи, ніби і холодно, сіла в садку, принеси мені хустку.

Марія: Зараз принесу. (виходить).

Княгиня: (до Бистрова) Вибачте! Я хотіла з вами поговорити.

Бистров: До послуги. (сідає).

Княгиня: (сідає) Бачите!... Коли я познакомилася з вашим чоловіком Тигром Давидовичом, то він сказав мені, що він не жонатий.

Бистров: (на бік) Знов про Князя, от біда (до неї) О! шановна пані, я вам вірю. Він був для мене дуже злий. Він відцурався від жінки, і від дітей.

Княгиня: У вас діти також були! і багато?

Бистров: Так пятеро... чи шестеро... на певно не скажу, бо я їх вже давно не рахувала.

Княгиня: А деж тепер ваші діти?

Бистров: Та в тім... в приюті... чи то я хотіла сказати, що вони в Князя Тигран Давидовича.

Княгиня: Та він вже рік, як помер!

Бистров: Та... не... вжеж? А... так, так, помер, я і забула! Ну! то діти в діда Тигран Давидовича, в діда, з такими сивими вусами.

Княгиня: (в бік) Чорт зна, що вона таке меле. (до него) скажіть будьте ласка, як я не милуюсь, то Князь дуже багато курив? А ви від него не навчилися курити.

Бистров: А як же навчилась. Я от щойно курила. (показує на цигара).

Княгиня: То, не сороміться, куріть.

Бистров: А може і ви закурите?

Княгиня: Ні, дякую, я не курю!

Бистров: То може, ви випилиб чого небудь, вина або горілки.

Княгиня: Велике спасибі. (на бік) Ну і тітка у мого племінника.

Ява осьма.

Марія.

Марія: А ось вам і хустка.

Княгиня: Спасибі тобі Марусю. Капітан Чаплій чекає на мене в садку, я піду, а ти останься тут, бо в садку похолодніло. (виходить).

Марія: Серафима Львівна, просила мене не проговоритись, але мені дуже хочеться поговорити, бо її голос нагадує мені Сеню.

Бистров: Втікати, чи що? (хоче йти).

Марія: Ви вже йдете?

Бистров: Та я... так хотіла пройтися.

Марія: Не ходіть в садок, бо тепер над вечір стало холодніше. Посидьте краще зі мною. Мені так приємно чути ваш голос.

Бистров: (на бік) О! Господи, і я не смію її поцілувати.

Марія: Тітка цього дня так збентежені. Вона побачила тут одного чоловіка, котрого любила ще дівчиною. (сіла).

Бистров: Та не вжеж?

Марія: Вибачте мені, що я, признаюсь вам, але я також любила і тепер люблю одного молодого хлопця.

Бистров: Ах! розкажіть голубонько, розкажіть, це дуже цікаве.

Марія: Та бачите, ми жили весь час за границею в Монте Карло мій батько почав грати в карти, і програв все, що в нас було, ну а потім з горя він заслаб. Потім ми познайомилися з одним молодим чоловіком, котрий, щоденно приходив до нас і щоб трохи розвеселити мого батька, вони в двох грали в карти.

В той час мойому батькови повезло, і батько виграв в него багато грошей... Но скоро помер... і всі ті гроші, що батько виграв в него, вони й доси зісталися в мене. Я була би дуже щаслива, коли би де небудь його стрінула щоб віддати йому ці гроші...

Бистров: Але він все одно грошей не взявби. Скажіть, а ви любите його?

Марія: Люблю цілою душею, цілим серцем...

Бистров: Голубко моя, дайте мені вас поцілувати. (цілує).

Лобанов: (за сценою) Княгиня!

Марія: Хтось йде. Ну то я піду! До побачення Княгиня. (Виходить).

Бистров: До побачення моє золото.

Ява девята.

Лобанов.

Лобанов: (з лоскотом) Княгиня! ось і я!

Бистров: (на бік) Бачу не повилазило. (до него) А позволення принесли?

Лобанов: А як же, ось воно! Бачите я додержав слова, а тепер і ви повинні додержати свого.

Бистров: Добре, перше дайте мені позволення, а тоді я ваша.

Лобанов: Натє, натє, моя Богиня. (дає).

Бистров: (ховає на грудях) А тепер, я ваша, робіть зі мною що хочете.

Лобанов: О! моя радість, моя кохана жінка. (хоче обняти).

Бистров: Т-с-с-... Хтось йде. До побачення мій дорогий, Сергій Сергієвич.

Лобанов: Називай мене по просту Сергієчко.

Бистров: (від дверей) Мій милий Сергієчко, гуд бай. (пересилає поцілунок і виходить).

Лобанов: Оден раз таки могла поцілувати. Та

щож робити, але це нічого, головне те що заберу всі мільйони її до себе.

Ява десята.

Капітан і Княгиня.

Лобанов: Панове, можете мене поздоровляти, витати, витати.

Княгиня: З чим?

Лобанов: Сьогодні, я найщасливіший чоловік на світі під сонцем... Деж мої діти Оля і Віра? Вибачти я зараз, зараз вам все розкажу. (побіг в садок).

Капітан: І чого він такий радий?

Княгиня: Я догадуюсь, що він збирається жени-ти з Княгиною Капучидзе.

Капітан: Ловко, але вибачте, но вона трохи при-шилеповата і з такою женитися?

Княгиня: (сіла) Вам здається дивно? Алеж ви самі також хотіли з нею женитися...

Капітан: Та бачите, в цім всім, винен мій племен-ник, но на велике щастя...

Княгиня: Княгиня піднесла вам печеного гарбу-за, і від вас покотились ті мільйони, на котрі ви мали велику надію.

Капітан: Та це нічого, за те я знайшов великий скарб — мою молоду дубов.

Княгиня: І ви хочете женитися зі мною, з бідною вдовою, котра рівнох і нічого не має.

Капітан: (цілує руку) Ваше серце Серафима Львівна для мене дорожче грошей.

Ява одинацята.

Входять всі.

Лобанов: Панове! прошу вас... Я повинен вам передати нові вісти... Я одинокий вдовець. На ме-

ні лежить обов'язок опікуватися моєю племенницею і приймачкою... І в таку тяжку хвилину, Бог післав мені добру, „фею” котра освітила мою темну душу... (входить Карпо з вином) І ця добра „фея” уговорила мене дати благословення одружитись: Вірі з Василем Павловичем... а Олі з Анатолієм Хведоровичем... Но найголовніше це, що і я сам одружився з „феєю” імя котрої знають всі, не лише тут, але і за границею, вона буде моєю жінкою... Панове! я надіюсь, що ви догадуєтесь? То наша шановна Пани Княгиня Капучидзе. (всі хвилюються).

Карпо: (перевернув посуду з вином) Вибачте мені млісно стало. (піднімає).

Лобанов: Надіюсь Панове, що ви також радієте разом зі мною?

Томський: (виривається) Стійте! я не можу більше слухати такі річи, ця жінка... мені цілком не тітка! (Княгиня встала).

Лобанов: Не ваша тітка? Слухайте, чи ви розумієте, що говорите?

Томський: Розумію! Слухайте Панове. Ми сьогодні рано попросили Віру Василівну і Ольгу Миколаївну до себе, щоб познайомити їх з моєю тіткою. Коли раптом одержали телеграму, що тітка не приїде... панночки прийшли... ну і-і-і-і.

Чаплій: І тоді мені прийшло на гадку, найти яку-небудь тітку...

Лобанов: О то мене, одурили!

Бистров: (за сценою) Можна зайти?

Лобанов: А! це вона. Щоб і духу її не було.

Ява дванайцята.

Бистров.

Лобанов: А це ще хто такий?

Бистров: Я, тітка Томського, Княгиня Капучидзе

з Гризії, де: „Печальний демон дух ізгнання, Літав над землею.”

Чаплій: Pozнакомтися, Семен Александрович Бистров!

Бистров: Бистров!

Марія: Тіточко, я йому всю душу відкрила.

Лобанов: Що це все означає?

Бистров: А те означає, що ми всі заплутались; та, що як-би я зараз не скинув з себе ролю тітки, то дійшлоби до того, що ніяк нерозплуталибся.

Лобанов: Чорт зна, що таке. А деж моє позволення, котре в мене витягнули обманом?

Бистров: Позволення?... ось воно! (витягає)

Лобанов: Я обявляю, цей папір не важним, для того, що він попав в чужі руки.

Княгиня: Вибачте! Але ця коверта писана на імя Капучидзе.

Лобанов: Так! вона, чи то він... не тітка, і не Княгиня Капучидзе!

Княгиня: За те я, тітка і Княгиня Капучидзе.

Томський: Тітка!!!?

Віра і Оля: Що?!!

Лобанов: Ви... (на бік) От тобі і ні! Ну коли так! то на цей раз мені нема що робити. А з вами я поговорю на суді. (виходить до кімнати).

Бистров: Василю! він може подати мене в суд, що я не хочу йти за него за муж.

Княгиня: Не клопочітья. Я все полагаджу. Винувати не ви, а ми всі. І вас я всіх буду боронити, як рідна мати.

Чаплій: Мати?

Капітан: Так! Василю! ти сам давав мені раду щоб я оженився. І я знайшов собі жінку, правдиву Княгиню.

Бистров: Надіюсь, що і ви мені позволите одружитися з Марусею.

Княгиня: Беріть її і жийте щасливо!

Бистров: Дорога моя! (всім) Тепер Панове я щасливий, що я знова Семен Александрович Бистров, а не тітка Томського, Княгиня Капучидзе з Грузії, де:

„Печальний демон дух ізгнання,
Літав над грішною землею...”

Г а н а в і с а.

ПОВНИЙ СПИС ТЕАТРАЛЬНИХ ТВОРІВ

В отсім списі є поміщено 30 головніших штук, котрих минулого року ще не було. Уважно перегляньте.

Поручаємо штуку **СТЕПОВИЙ ПІСЬ**, легка до відіграння і дуже поучаюча, як раз на часі до відіграння в кожній українській місцевості. **ПАРТИТУРИ** до всіх штук, продаємо і виложуємо. Також продаємо **ПЕРУКИ** і інші прибори до характеристики.

Скорочення

К. — комедія. **Д.** — драма. **Т.** — трагедія. **С.** — сценічна картина. Числа римські — кілько дій. В скобках подане число осіб беручих участь в штуці. **Ж.** — жінчин, або дівчат. **М.** — мушчин, або хлопців.

НАЙНОВІШІ ТЕАТРАЛЬНІ ТВОРИ.

Розумний Дурень, К. V. ()	35
Романтичні К. III. ()	40
Суєта К. III.	50
Три герби К. III. (6 ж. 8 м.)	35
Де воля там правда і доля, Д. IV. (4 ж. 12 м.)	35
Вфлєємський Вертеп, в 4-ох діях	10
Заручини по смерті, К. II. (3 ж. 4 м.)	30
З живого медвѣдя, К. III. (1 ж. 8 м.)	35
Житєйське море, К. IV. Тобілевича	35

Ії недуга, К. I. (2 ж. 3 м.)	25
В тій самій хаті, образ з життя 3 д.	20
Довбуш Юрко, Д. V. (6 ж. 9 м.)	50
Клюб суфразесток, К. V.	25
Мартин Борудя, К. V. ()	35
Міщане, Д. V. ()	40
Пригоди вчать згоди, К. III. ()	25
Тривожені душі Д. III. (4 ж. 14 м.)	35
Украдене щастє, Д. V. ()	25
Примхи долі, К. I. (1 ж. 5 м.)	15
Зрадник, Д. III. (4 ж. 10 м.)	25
Підземна Галічина, Д. V. (1 ж. 15 м.)	25
Гриць Мазнияз, К. III. (3 ж. 5 м.)	35
Аматорський Театр, підручник для аматорських гуртків	25
Арендар в клопоті, К. IV. (3 ж. 5 м.)	25
Батькова казка, Д. V. ()	30
Борці за мрію, Д. IV. (3 ж. 12 м.)	35
Весіля з поправками К. II. (4 ж. 3 м.)	20
Андрєя дєля Сарто, Д. III. з французького (2 ж. 12 м.)	50
Бабський Бунт, К. III. (6 ж. 9 м.)	30
Базар, Д. IV. В. Винниченка	25
Батраки, Д. IV. (3 ж. 7 м.)	35
Безробітні, Д. III. Ірчан (5 ж. 10 м.)	50
Безтананна, Д. V. І. Тобілевич. (7 ж. 7 м.)	35
Білі Ночі, Д. I. (4 ж. 2 м.)	25
Бувальщица, К. I.	20

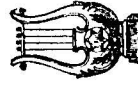
Брєснєя, Д. III. В. Винниченка (4 ж. 4 м.)	40
Натусь, Д. 4. (4 ж. 5 м.) В. Винниченка	40
Закон Д. 4. В. Винниченка (3 ж. 2 м.)	50
Гріх Д. III. В. Винниченка (4 ж. 7 м.)	50
Бунтівник, образ з життя народа на одну дію	20
Бунтар, драма в 3-ох діях	25
Бурлака, драма в 5-ох діях, Ів. Тобілевича	35
Відьми, комедія в двох діях	25
В нітиях розпущти, драма-трагедія в 5-ох діях	35
Вахрєст, драма в 5-ох діях	35
Вампир, пєса на 5 дій	50
Великий молох, пєса на 3 розділи, В. Винниченка	50
Вертеп, сцєпічна картина для коледжників, Б. Лудика	5
Верховинці, драма в 3-ох актах	30
Весєлий Хан, драма в 3-ох актах	35
Весєлі Пєлтавці або Возьний ожєнєся, комедія з життя полт. Українців в 3-ох діях зі співами і танцями	30
Вфлєємська Зоря, укр. Вертеп в 3-ох діях	30
Він не заздрісний, комедія на 1-ну дію	25
Виворожєля, комедія в 1-ім актї	10
Власна хата, прозьбог	10
Восєнна любов, жарт на 1-ну дію	10

В вічні неволи образ з життя народа в 4-ох діях	40	Дони сонце зійде, роса очі вийть, драма в 4-ох діях	40	Напраль Тимко або Що нас губить? народна мельодрама в 5-ох актах	20
В галицькій неволи, драма в 5-ох діях	30	Драконі, жарг на 1-ну дію	16	Кара за гріх, сумний образ з життя а-мериканського народа в 3-ох діях	35
В долині сліз, драма, в 4-ох діях	30	Душогубка, драма в 5-ох діях	33	Катерина (Мужичка), драма в 4-ох діях	30
В неволі темноти, комедія з життя наших виселенців в Америці, в 3-ох діях	25	Душогубка, драма в 4-ох діях	30	Козачке сватанні, на 3 дії	25
В ріднім краю, драма в 3-ох діях	20	Дячиха, комедія в 4-ох діях	33	Кохайтеся чорнобриві, в 3-ох діях	30
В тарасову ніч, драматична картина в одній дії (віршем) з образками в тексті	20	Едельвайс, пєса в одній дії	15	Коханне в мішках (Різдвяна ніч), во-дєвіль в 1 дії зі співами. Ціна з пар-титулою	30
Гей на Івана, гей на Купала, оперетка в одній дії	15	Єврейський розвод, драма в 5-ох діях	35	Лісова квітна, комедія на 4 дії	50
Глигата або павук, драма в 4-ох діях	45	Живий труп, драма в 6-ти актах	35	Людські язички, комедія на одну дію	25
Гостина св. Николая, драматична гра в 4-ох виходах	10	Жидівка вихрестка, драма в 5-ох діях	50	Мазєпа, історична драма в 5-ох діях	35
Гордість, сценічна різдвяна картина на одну дію	10	Жонатий мєрїстофель, комедія на дії	25	Майська ніч, комедія в 3-ох діях,	30
Гріх, драматична картина на 1-ну дію	10	За друзі своя, драма в 5-ох діях,	40	Маненни, комедія в 1-ій дії	15
Дай серцю волю, заведе в неволю, драма в 5-ох діях	40	За порожєць за Дунаєм, оперетка в 3-ох діях зі співами і танцями	25	Манїтрула, комедія в 1-ій дії зі співами і танцями	15
Дві жертві за вірну любов, драма в 4-ох діях	40	Запорожський клад, комедія-оперета в 3-ох діях	20	Марко проклятий, драма в 5-ох діях	50
Дванайцять, драма в 5-ох діях з життя повстанкої ватаги в сїдїшїй Галичинї	50	За сиротою Бог з калитою, драматичний образ з життя народа з співами в 6-ох діях	40	Маруся Богуславна, побитово-історична драма в 5-ох одмінах,	50
Двоє, драматичний малюнок на 1 дію	10	Земля, драма в 4-ох діях	30	Маяки, комедія в 1-ій дії	15
Де два цілується третій губи попрягай, ком. на 1-ну дію	25	Зелодї, пєса в 1-ій дії	15	Міщанська доля, драматичний образ в 3-ох актах	25
Діти мрії, трагї-комедія в 6-ох відмінах	50	Знахорка Солоха, жарг в 1-ій дії	10	Між двох сил, драма на 4 дії	50
Діти революції, пєса в 2-ох діях	26	Зоря нового життя, комедія в 4-ох діях	30	Між бурливими філіями, драма в 4-ох діях	35
Добрі діти, образ з життя американських школярів в 3-ох діях	15	З обіймів в обійми, сєна з чорних днів в Галичинї на 4 дії	10	Момот Нїр, трагедія в 5-ох діях	20
		Ічно сват, комедія в 1-ій дії	10	Монольоги ч. 1.	20
		Канадїський жених, драма в 4-ох діях	35	Монольоги ч. 2.	20

Моньологі ч. 3.	20	Піस्ता Жидівки або Чортове кублю, драма в 5-ох діях зі співами і танцями, ...	40
Моньологі ч. 4.	20	Піस्ता за кривау, драма в 5-ох діях зі співами і танцями, ...	35
Мушкія аристократи, народний образ в 0-ох діях.	20	Після раву, фарса на 1-ну дію.	10
Мужик паном, комедія в 5-ох діях.	25	Покорняді, жарт на 1-ну дію.	35
На відлуст до Києва, комедія в 3-ох діях.	30	Покорняді, жарт на 1-ну дію.	10
Наглий суд в Галичині, драма в 5 діях.	75	Понад наші сили, драма в двох діях.	25
Назар Стодола, драма в 5-ох діях.	35	По ревізії, етод в 1-ій дії, ...	20
Наймичка, драма в 5-ох діях.	35	Пошились у дурні, комедія-оперетка в 3-ох діях.	35
На сніжати, жарт на одну дію.	25	Правда все горою, образ з життя народа зі співами в 3-ох актах.	25
На старости літ, образ з життя народа в 1-ій дії.	10	Прометей, драматичний уривок.	15
„Настоящій“, комедія з одной дії, брош. 20, опр.	30	Простак або Хитрощі жінки перехитрені москалем, комедія в 1-ій дії, ...	20
Наталка Полтавка і (Москаль Чарівник), українська опера в 2-ох діях.	35	Роман Великий, трагедія в п'яти діях, ...	1,25
На тихі води, на ясні зорі, спенічний образ з життя народу в 4-ох діях, а 7-ох відслонах.	25	Сальоме, драма.	60
Не всі дома, жарт на одну дію.	20	Самопална, картина з революційного життя на Україні в 2-ох діях.	35
Невільник, дра а в 5-ох діях зі співами і танцями.	30	Сатана в бочці, комедія зі співами в 1-ім акті.	10
Недолюди, бувальщина в 3-ох діях.	20	Сватанне на Гончарівні, оперета на 3 дії.	35
Не клени, образ з життя народа в 1-ім акті,	30	Сватання в нецьках, комедія на 1-ну дію.	15
Нечаста сила, комедія в 3-ох діях.	50	Свержука, комедія в 3-ох діях.	25
Нещасне коханє, драма в 5-ох діях, ...	40	Свержука Євфеха, образок спенічний в 3 діях.	20
Ніч новоненців, спенічна картина в 1-ій дії.	10	Свідки, спенічний жарт на одну дію.	15
Ніч під Івана Купала, драма, в 5-ох діях зі співами і музикою.	50	Святого вечера, драма.	10
Ніч під Івана Купала, картина в 1-ій дії.	10		
Не повелося, на 1-ну дію.	10		
Ніч перед новим роком, образ в 3-ох відслонах.	10		
Нове свято, комедія в 1-ій дії.	20		
Ой, не ходи Грицю, та на вечерниці, народна драма в 5-ох діях.	30		
Орися (В калмутній воді), малюнки з міщанського життя в 4-ох діях, ...	35		
Орли, комедія в 3-ох діях.	1,00		
Осінної ночі, трагедія.	10		
Ох! не люби двоє!, оперета в 3-ох діях.	25		
Пан писар, штука в 3-ох актах.	20		
Пан Штукаревич або Оказія, якої не було, сільські спени на 2 дії зі співами, ...	35		
Панна штукарка, жарт на 3 дії, ...	30		
Пекло в хаті, образ з життя нрода в 1-ім акті, ...	15		
Перший голова ревкому, на 1-ну дію.	10		
Перший горальнин, фантастична картина в 3-ох діях, і В святини, оповідання.	30		
Па чий боці справедливість, селянська бесіда в 2-ох картинах.	05		
Перелесник, народна драма на 5 дії.	30		
Пещена дитина, образ з життя народа в 4-ох актах.	40		
Піймав облизня або Перекапустили, жарт на 1 дію.	20		

Сердешна месьть, драматичний образ в 2-ох діях	15
Сироти, драма в 3-ох діях	25
Сироти, драматичний образ в 4-ох діях	40
Сонелки, комедія в 4-ох діях	35
Степовий гість, драма на 5 дій	40
Страйк, сценічний образ з життя хліборобів в Галичині в 3-ох діях	20
Страйкер, на 1-ну дію	10
Тарас Бульба під Дубном, драма в 4-ох діях,	35
Тато на заручинах, міщанська пригода в 1-ій дії,	10
Терновий вінок або Жертви царизма, драма на 4 дії	50
Трина Гільгаів, комедія в 5-ох діях зі Убийниці, мьєльдрама в 5 діях	35
У Гайхан Бєя, фантазія в 2-ох діях ..	20
У різдвяну ніч, жарт на 1-ну дію	15
Фавст, трагедія,	45
Фіцці Пуцці, скетс братаск на 1-ну дію Халєпа, жарт з артистичного життя на одну дію	10
Хоч раз його правда, на 1-ну дію	20
Хмара, в 5-ох діях, зі співками і танцями	15
Хто винен, драма в 3-ох діях	40
Циганка Аза або Хаґа за селом, драма в 5-ох діях зі співками і танцями, ...	15
Циганка красавиця в 3-ох актах	50
Чоловік що редагував газету, жарт в	25

2-ох діях	15
Щасливий край, жарт в 1-ій дії,	15
Як вени женихалися, жарт на одну дію	22
Як жінки чоловіків морочуть, комедія в 2-ох діях	30
Як ковбаса та чарна, то минеться и сварна, комедія в 1-ій дії	20
Юда, робітничка драма на 5 дій	75
Кождий драматичний кружок може мати своїкостями, перуки і т. к. для характерних заці. В нас це все можна дістати по дуже низькій ціні.	

ПАРТИТУРИ

ДО ТЕАТРАЛЬНИХ ТВОРІВ.

.....

(Пісні з нотами, котрі є в слідующих театральних творах як):

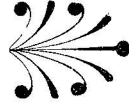
Безтананна, драма в 5 діях	80
Бувальщина, комедія в дії	80
Бурлака, драма в 5 діях	60
Вихованець, комедія в 3 діях	80
Вихрест, драма в 5 діях	80
В неволі темноти, комедія в 3 діях	80
Слитай або павук, драма в 4 діях	80
Дай серцю вслю, заведе в неволю, драма в 5 діях	1.00
Добрі діти, образ з життя американських школярів	1.25
Душогуби, драма в 5 діях	80
Душогубка, драма в 4 діях	60
Дячиха, комедія в 4 діях	60
Жидівка вихрестка, драма в 5 діях	80
За Немань іду, оперета в 4 діях	1.52
Запорожський клад, комедіо-опера в 3 діях	4.50
Нагерина (Мужичка), драма в 4 діях	80
Нати наймищка, драма в 5 діях	80

На сіножагі, жарт на 1 дію	1.25
Невольник, драма в 5 діях	1.25
Нешасне коханне, драма в 5 діях	1.25
Ніч під вана Купала, драма в 5 діях ..	2.00
Ой не ходи, Грицю, та на вечерниці, драма в 5 діях	1.75
Орися, малюнок з міщанського життя в 4-ох діях	60
Панна штукарка, комедія в 3 діях	60
Пімста Жидівки, драма в 5 діях	1.25
Повернувся із Сибіру, драма в 5 діях ..	80
По рев'зії етюд в 1 дії	50
Пошились у дурні, комедіо-опера в 3-ох діях	1.25
Сатана в бочці, комедія в 1 дії	80
Сватанне на вечерниціях, водевіль в 1-ій дії	80
Тарас Бульба, драма в 4-ох діях	80
Жмара, драма в 5 діях	80
Цяганка красавця, комедія в 3 діях ..	1.50
Як ковбаса та чарка, то ми'ється й сварка, водевіль в 1 дії	50
Капраль Тимко, мельодрама в 5-ох актах, партитура для голосів в суроводі п'яна	2.00
ч. 67. Запорожечь за Дунаєм, опера. Фортеляновий уклад з текстом, С. Артемовський	3.50
ч. 68. Ой не ходи Грицю, оперетка. Фортеляновий уклад з текстом, Старицький	1.75

ч. 72. Наталка Полтавка, партитура з укладом	2.25
ч. 74. Чорна панна, фортеляно-уклад з текстом	3.00
Лисенко М. Утошена, опера.	
Лисенко М. Різдвяна Ніч, опера.	
Лисенко М. Тарас Бульба, опера. Піншнєський. Вечерниці.	

ПАРТИТУРИ В РУКОПИСЯХ

Сватання на Гончарівці	4.50
Підіряне	4.50
Ох, не люби двох	4.00
Веселі Полтавці	3.00
Пімста за кривду	4.00
Трійка Гільтайв	4.50
Мужики Аристократи	2.00
Украдене Щастє	1.00
На бажання виготовляємо партитури до інших штук, котрих тут нема поданих.	

НОТИ НА П'ЯНО

Легкі і гарні пісні на п'яно.

Бердасліно	30
Міжнародні танці (56)	50
Українська Думка, Присовського	1.50
Українська Шумка, Зенгарського ..	65
Сонце низенько, з варіаціями ..	50
Закувала та сива зазула, з вар.	75
Заснігали козаченські, з вар.	50
Збірник українських пісень (50)	75
Козак, Монюшко	75
Віють Вітри	25
Наталка Полтавка, полурі	35
Ще не вмерла Україна	30
Ой у лузі	25
Як до тебе ходити	25
Ой вже чумак донумаковався ..	25
Ой казала мені мати	25
Ой за гаєм, гаєм	25
Стоїть гора високая	25
Реве та стогне	25
Дівчино Кохана	25
Пшла мати на село	20
Пшов я раз на вулицю	25
Гоп мої Гречаники	25
У сусіда хата біла	25
І шумить і гуде	25
Гей на горі там жєнці жнуть ..	25

229. Вже воскресла Україна (10) .. 1.00
 230. Три танці, козак і гопаки 30
 231. Чотири танці .. 30
 232. Козачок .. 25
 233. Полька Мазурка .. 25

НОТИ ДЛЯ СКРИПКИ або МАНДОЛІНИ
 з акомпанюванням лаяна

101. Віють Вітри .. 25
 102. Гей там на горі там жєнці жнуть .. 25
 103. Гоп мої Грєчаники .. 25
 104. Дівчино кохана .. 25
 105. Ой у лузі .. 25
 106. Ой казала мені мати .. 25
 107. Ой вжеж чумак дочумаковався .. 25
 108. Ой за гаєм, гаєм .. 25
 109. Пішов я раз на вулицю .. 25
 110. Сонце низенько .. 25
 111. Стоїть гора високая .. 25
 112. Реве та стогне .. 25
 113. І шумить і гулить .. 25
 114. У сусіда хата біла .. 25
 115. Як до тебе ходити .. 25
 116. Наталка Полтавка .. 40
 117. Збірка народних пісень (40) зладив Єдєльман .. 1.00
 118. Звуки України 100 пісень зі словами зл. Д. Андрейко .. 1.50
 119. Спомин з гір, Думка і Коломийки В. Безкоровайного .. 35
 120. Дід рудий Баба руда .. 25

121. Козаченьку куда йдеш .. 35
 122. Вязанка Українських Мельодій 25 пісень .. 1.00
 123. Міжнародні Танці, 56 пісень .. 1.00
 124. Інтернаціонал і Марсилеза .. 36
 125. Порпурі українських пісень (Рос.) .. 35
 126. На філях Дунаю, вальц .. 25
 127. Коханочка, танець .. 25
 128. Мнует, Падрєвського .. 30
 129. Похоронний Марш, Шопєна .. 30
 130. Жаль за родиною, марш .. 25
 131. Над філями, вальц .. 25
 132. Ожиданіє, вальц .. 20

Всі замовлення посилайте на адресу:

SICHOWY BAZAR

34 East 7th Street
 New York, N. Y.

„ТІТКА”

Перший раз була виставлена в Нью Йорку, 29-го мая
1926 року на сцені Українського Народного Дому.

Брали участь:

Княгиня	п. Гупалова
Віру	п. Гладунова
Капітана	Чурнюк
Чаплія	Веріп
Томського	Гавриленко
Марусю	—————
Карпо	Похмурський
Тітку	П. Гурський

Режисер Петро Гурський. ..